

Den praksis, vi havde sidste år i sidste folketings-samling omkring de her debatter, var jo netop, at alle partier gik sammen om en fælles forespørgselsdebat, som henvendte sig både til statsministeren og til udenrigsministeren, og at der så var anledning til både at gøre sine bemærkninger gældende omkring regeringskonferencen, men også at stille dagsordensforslag.

Så stilskiftet er altså foretaget af regeringen, som nu vælger i det her folketingsår at komme med en redegørelsesdebat, hvor der netop ikke kan fremsættes dagsordensforslag, og det er klart, at det levner alene muligheden for, at vi, der også ønsker at have muligheden for at fremsætte dagsordensforslag, så anmelder en forespørgselsdebat efterfølgende.

Jeg må sige, jeg synes ikke, at det er en særlig praktisk udvej. Jeg synes ikke, det er hensigtsmæssigt for Folketingets arbejds metode, men det skal jeg ikke blande mig i. Det er selvfølgelig regeringens ret at komme med en redegørelse, som vi så kan debattere, lige så vel som det så er Folketingets partiers ret at rejse en forespørgselsdebat efterfølgende, hvor vi så har mulighed for at fremsætte dagsordensforslag. Så tillad mig bare som en af forespørgerne at komme med den bemærkning til hr. Ove Fich's bemærkninger.

Så gemte jeg to bemærkninger fra redegørelsesdebatten til forespørgselsdebatten, fordi jeg rent faktisk mener, der er så meget at diskutere omkring EU-sagen, at vi sagtens kan udfylde både en redegørelsesdebat og en forespørgselsdebat, hvis ellers ordførerne har lyst. De to områder, jeg gemte, var punkt 1, om det er lykkedes for regeringen og det er lykkedes for Folketingets flertal at inddrage den danske befolkning i EU-debatten, som man jo har afsat midler til, og som man har sat som det erklærede mål. Og det andet er naturligvis grundlovssagen.

Ganske kort om det første mener jeg ikke, og Dansk Folkeparti mener ikke, at det generelt er lykkedes Folketingets flertal at inddrage befolkningen i en markant debat om EU-sagen. Det synes vi er et problem, og vi mener rent faktisk, at den eneste måde at løse problemet på er at inddrage den danske befolkning effektivt i fastlæggelsen af de danske synspunkter. Det har man ikke gjort, og jeg tror, at de fleste i den danske befolkning har den opfattelse, at man herinde fra Folketingets side kører hen over hovedet på befolkningen. Og man har jo ikke nogen sikkerhed for fra regeringens side, selv om der

måske er et flertal i Folketinget, der står bag regeringens linje, at der er folkelig opbakning til regeringens linje på regeringskonferencen.

Vi ved, at der går et skel mellem Folketinget og befolkningen på det her område, og derfor kunne man godt have troet, at der blev gjort en større indsats for virkelig at få inddraget befolkningen i de her spørgsmål.

Men skal man endelig sige noget om det, så er det jo – og det er måske også derfor, vi så gerne vil have befolkningen mere inddraget – at jo bedre oplyst befolkningen er om EU-sagen, jo mere skeptisk er befolkningen rent faktisk over for EU. Det er jo et gennemgående træk, at i Danmark, hvor man er meget oplyst, på trods af at man ikke får udbredt regeringskonferencedebatten, er der en meget stor skepsis over for EU. I de lande, hvor graden af information om EU-forhold er mindre, har vi set, at der er befolkningens tilslutning til EU også større. Det er jo tankevækkende, og det kunne måske have noget at gøre med, hvor mange bestræbelser der skal gøres for reelt at få bredt debatten ud til at omfatte befolkningen og ikke kun politikere og en snæver elite uden for politikernes kredse.

Lad mig sige om grundlovssagen: Folketingets flertal har efter Dansk Folkepartis opfattelse afvist at sikre en fair retssag i grundlovssagen. Det har Folketingets flertal gjort ved at nægte udlevering af det materiale, som sagsøgerne har ønsket, og det er jo noget, som retten også behandler. Retten behandler jo – Østre Landsret har behandlet, Højesteret skal muligvis behandle, hvis anken går igennem – spørgsmålet om, hvorvidt regeringen skal anmodes om at udlevere papirer. Men Folketingets flertal har besluttet på egen hånd, at man ikke udleverer papirer, som er fortroligt stemplede.

Tillad mig at sige, at det er for Dansk Folkeparti fuldstændig uforståeligt, at man tilbageholder de papirer, som sagsøgerne har ønsket til grundlovssagen, naturligvis medmindre det er, fordi flertallet er bange for, at hvis man udleverer papirerne, så styrker det sagsøgernes sag over for regeringen. Det er den eneste saglige hensigt, der kan ligge bag, at et flertal ikke vil udlevere papirerne. For normalt siger man jo herindefra, at man har fortrolighed omkring EU-papirer, fordi alternativet er, at det vil svække regeringens stilling i forhandlingerne med de andre EU-lande. Men sagen er, at de papirer, sagsøgerne har ønsket, relaterer sig til perioden fra 1973-1980, og der er vist ikke nogen, der endnu har vovet at påstå, at det er farligt for en